

Co se týče věcných námitek dovolacího rekurenta proti povolení prozatimního opatření, jest k námitce, že povolití prozatimní opatření nelze, protože byla zavedena ohledně jeho honebního nájemního práva vnucená správa k uspokojení jeho věřitelů, uvést, že vnucená správa zavedena byla až po podání návrhu na prozatimní opatření a po jeho povolení napadeným usnesením, takže okolnost ta při otázce povolení prozatimního opatření nepřicházela v úvahu. Neopodstatněnou je i námitka, že nárok, k jehož ochraně má prozatimní opatření sloužiti, není dostatečně osvědčen. Nedostatek náležitého osvědčení nároku lze podle ustanovení § 390 první odstavec ex. ř. nahraditi jistotou a napadeným usnesením byla jistota uložena. Důvodnou jest však námitka dovolacího rekurenta, že není osvědčeno ohrožení nároku. Jde o zabezpečení pronajatého práva myslivosti proti jeho znehodnocení vykořisťováním. Na honebním společenstvu jako navrhovateli prozatimního opatření bylo, by tvrzené vykořisťování, škodlivý výkon myslivosti se strany odpůrce osvědčilo. Společenstvo v tom směru uvedlo, že odpůrce, odňav honební povolení posavadním, domácím honebním hostům, dal je lidem cizím, i svým věřitelům, že střeleni byli v honbišti v době šetření dva srnci kůzlata a že prý, v době šetření, stříleno bylo na kachny a holuby. Pouhé odnětí honebního povolení posavadním hostům a přibrání jiných osob za hosty, i věřitelů, neznamená ještě o sobě škodlivý výkon myslivosti a drancování honitby a, co se týče odstřelu dvou srnců kůzlat a střelby na kachny a holuby, neuvádí je ani napadené usnesení jako důvod pro povolení prozatimního opatření a nejvyšší soud neshledává ono tvrzení výpověďmi Rudolfa Sch-a a Josefa L-a nedosti určitými za dostatečně osvědčené. Pro nedostatek osvědčení ohrožení první soud právem návrhu na povolení prozatimního opatření nevyhověl.

Čís. 13080.

Zletilí fideikomisární substituti mohou se platně vzdáti zřízení pozůstalostního soupisu a zabezpečení substitučního jmění.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, R I 1049/33.)

Zůstavitel ustanovil universální dědičkou svého jmění pozůstalou vdovu s obmezením fideikomisární substituce ve prospěch náhradních dědiců, vesměs zletilých. Návrh jednoho z náhradních dědiců, by s poukazem na § 158 nesp. pat. zřízen byl na podkladě místopřísežného seznání jmění ve spisech dodatně inventář a by universální dědičce bylo uloženo, aby veškeré hodnoty pozůstalostního jmění, pokud se k tomu hodí, uložila u Zemské banky do soudní úschovy, a by ve smyslu ustanovení § 812 obč. zák. nařízeno bylo oddělení jmění substitučního od jmění universální dědičky, o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Pokud jde o nezákonnost, shledává ji stěžovatel jen v porušení předpisů § 92 druhý odstavec čís. 3 nesp. pat. proto, že nebyl zřízen

soupis pozůstalostního jmění, nýbrž za základ projednání pozůstalosti položeno bylo místopřísežné seznání jmění a že nebylo provedeno zajištění a oddělení tohoto jmění. Výtka ta není důvodná. Jest sice pravda, že nejvyšší soud vyslovil ve svém rozhodnutí čís. 11.760 s. z. a n., na něž se i stěžovatel odvolává, že předpisy §§ 92 a násl. nesp. říz. o zřízení soupisu jmění jsou předpisy velícími, jichž zachování nelze se účinně vzdáti. Než nejvyšší soud uváživ v rámci konkrétního případu znovu zevrubně tuto otázku, nesetřval na zásadě, vyslovené v onom rozhodnutí v té všeobecnosti, s jakou byla vyjádřena. Podle ustanovení § 92 čís. 3 nesp. říz. má soudce zříditi z úř a d u soupis pozůstalosti, jde-li, jako v souzeném případě, o fideikomisární substituci. Ustanovením tím byla však stanovena jen, jak vyplývá zejména ze slov »z úřadu«, povinnost pro soudce, by v takovém případě ihned a nečekaje návrhu stran, sám soupis pozůstalostního jmění předsevzal; předpisem tím však není nijak bráněno zletilým účastníkům řízení, tedy i substitutům, ano nejde tu o osoby požívající zvláštní ochrany soudu nebo zákona, by se takového opatření sami platně nevzdali a soud proto k jejich žádosti od provedení soupisu neupustil. Nic takového ani z uvedeného zákonného ustanovení nevyplývá a nelze je proto pokládati za velící předpis v ten smysl, že ani účastníci se ho nemohou vzdáti, zejména, an zákon ponechává vůbec na vůli zletilým účastníkům pozůstalostního řízení, jak se o pozůstalosti chtějí dohodnouti. Mimo to jde v konkrétním případě o pozůstalost již právoplatně odevzdanou, čemuž tak nebylo v případě rozh. čís. 11.760 sb. n. s. Totéž platí, i pokud jde o zajištění substitučního jmění, záležejícího v nemovitostech, neboť pokud by šlo o movité věci a jistiny, jest tak § 158 nesp. pat. výslovně stanoveno. Není tu však ani opačného předpisu, který by zletilým poddědicům zakazoval, vzdáti se zabezpečení substitučního jmění, pokud by sestávalo z nemovitostí. Prohlášením ze dne 17. února 1928 zřekli se poddědicové a tudíž i stěžovatel práva, by bylo učiněno jakékoliv soudní opatření ohledně správy a užívání pozůstalostního jmění, najmě obmezení volného jím nakládání pozůstalou vdovou. Z obsahu tohoto prohlášení vyplývá právní závěr, že se poddědicové vzdali všech soudních opatření ohledně tohoto jmění, tedy i jeho zabezpečení, inventury, pokud se týče oddělení, což, jak dovozeno, mohli učiniti, a netrpí proto napadené usnesení nižších soudů vytýkanou nezákonností, když soudem nebyla předsevzata vzhledem k tomuto prohlášení opatření, stěžovatelem postrádaná.

Čís. 13081.

Návrhu na povolení exekuce k vydobytí pohledávky za konkursní podstatou nelze vyhověti, není-li v něm uvedeno, že vymáhající věřitel zachoval postup podle § 126 odst. (3) konk. ř.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, R I 1101/33.)

Soud první stolice povolil k vydobytí 6.530 Kč 60 h a 2.390 Kč 80 h exekuci proti Růženě R-ové. K rekursu správce konkursní podstaty Růženy R-ové rekursní soud exekuční návrh zamítl.